

Els senders no s'han fet per a les motos.

Les motos que van pels senders, en lloc de "cavalls fiscals", deuen tindre "cavalls d'Atila", per allò de no créixer l'herba per on passen.

Així encetava la primera part d'un article sobre "Camins de Masos i Molins" en el número 14 d'aquest mateix butlletí, el juliol del 97 (com passa el temps!). No podia imaginar que set anys després, estaria tornant a escriure sobre el assumpte i estaria disposat a acceptar que allò de l'herba hagués estat un mal menor. En general l'estat dels camins, tant carreters, com rals com de ferradura o de masos, és lamentable. La percepció d'un perill proper i impune, es fa palès quan entre els que recuperem camins, que no són ni GR ni PR (font d'inspiració de les rutes motoritzades) se'ns acudeix de forma espontània deixar deu o quinze metres sense netejar abans i després d'una cruïlla "transitada", per tal de preservar el petit patrimoni que es tracta de recuperar, com qui amaga un tresor. Aquesta és la nostra percepció. Després d'observar aquesta pràctica motoritzada que ha abordat a les nostres muntanyes des de fa, de forma aproximada i clarament intensa una dècada, jo centraria el problema amb els interlocutors.

D'una banda, tenim els motoristes, que segurament n'hi hauran que seran l'excepció, però que no tenen sensibilitat amb el tema: no es pot ser sensible amb la natura i el patrimoni i destrossar-lo. Fa poques setmanes, en un noticiari de migdia un motorista manifestava desproporcionada la multa de 300 € amb el mal que hagués pogut fer. Pot ser anava per una pista ampla, però no lo suficient. El cert és que el mal que s'ha fet als camins ha estat durant anys intens i impune. Una mentalitat irrespectuosa amb camins de ferradura, base d'una economia de fa menys d'un segle (la del carbó, les collites i els mercats) o amb els senders per on els pagesos es comunicaven amb altres masos o amb els pobles, ha campat (tranquil·lament fins fa poc més d'un any) per les muntanyes. Això se'n diu **Patrimoni Històric** i està protegit per llei i les faltes i delictes que la contravenen no solament deurién ésser castigats sinó

perseguits. Altra qüestió que pertoca als motoristes davant l'administració, és el mapa o l'inventari de camins pels que es podria circular amb vehicles, que la Conselleria competent es va comprometre estudiar fa bastants anys i que aquest col·lectiu reclamava.

De l'altre cantó, tenim les institucions oficials. Al butlletí de la FEEC del 17/09/2003, els presidents d'un grup d'entitats de la tercera regió, signaven una carta adreçada als mitjans de comunicació manifestant varies queixes i el passat mes de maig 28 entitats del Baix Llobregat, signaven un manifest reivindicant que els responsables institucionals es responsabilitzen de les seves obligacions i recentment s'ha pres una iniciativa d'una petició de resposta al president de la FEEC davant la manifestació que el passat diumenge dia 6 de juny mig miler de motoristes feren a Barcelona donant peu al següent titular "*Ara, els usuaris de motos de muntanya reclamen que es revisi la llei, que consideren molt dura, per fer compatible el respecte al bosc i la pràctica d'aquest esport*". Indueixo que si els presidents de les entitats comencen a adreçar-se respetuosament als mitjans de difusió, deuen tindre clar que per la via natural i vertical que els representa no tenen els temes la adequada sortida. La llei actual és respectuosa amb el bosc i molt permissiva, malgrat que es queixen els motoristes. I cal dir que la poca sensibilitat que la Conselleria competent ha tingut fins fa poc en aquest tema, ha facilitat la destrucció de bona part dels camins que jo conec (la pràctica totalitat dels GR i PR). En vint anys que hi surto cada setmana a les muntanyes de les comarques del Camp, he vist forestals tres vegades i motoristes gairebé cada dia. Per tant, ni és dura la llei, que permet la circulació per camins i pistes a partir de quatre metres d'amplada, ni és dura l'administració a l'hora de fer-la complir. Ja voldria jo per aquesta llei, la contundència que es té per les lleis recaptatòries.

Els excursionistes estem patint directament la qüestió. Ens cal plantejar-nos una actualització en les formes per a fer front a problemes com el que ens ocupa. No cal consultar sovint per prendre iniciatives, els Presidents d'entitat representen un grup o associació i tenen l'autoritat i el deure de decidir. No crec que una estructura tipus

Grup Excursionista del Camp de Tarragona

Grup Excursionista del Camp de Tarragona

assamblea-secretaria-regió-vegueria-Senders/FEEC sigui un camí àgil per a donar una resposta ràpida. En tenim d'altres que cal considerar, com ara (a tall d'exemple) consensuar un text breu, clar i explícit i penjar-lo de tots els portals de les entitats a fi de que totes les persones que hi estiguin d'acord (excursionistes o simpatitzants) puguin personalitzar-lo afegint les seves dades i poder-lo adreçar per el correu d'Internet a la Conselleria de Medi Ambient, a la Presidència de la Generalitat i a les Institucions Europees d'orientació ecològica si s'escau. Això podria ser una alternativa adequada si a més considerem que no tenim capacitat de convocatòria per a manifestacions presencials. L'obra antiga i ben feta que s'està destruint (la poca que queda), és difícilment recuperable. Açò no és arena i cement, la col·locació de pedres als camins, era una especialitat ja perduda i a més del bé patrimonial, ens estem negant la possibilitat de practicar un veritable i tradicional esport amb connotacions molt saludables i que es pot practicar a prop de casa i a totes les edats. I cal que pressionem als poders públics perquè de la moguda de fa set anys, el conseller d'aleshores es tragué de la màniga un "inventari de camins" que ens ha dut novament al punt on estem, però en molta més destrucció acumulada. Si la Conselleria es torna permissiva davant les queixes dels motoristes, d'aquí a set anys no ens quedarà res decent.

Per pura inducció, espero en el futur no haver-me de resignar a renunciar a fer excursions, degut a l'empitjorament dels camins. No ho dubtem, els senders no s'han fet per a les motos. El seny, la raó i la llei estan de part nostra però anem en comte: també estaven de part de la República i la varem perdre.

Josep Salafranca

Grup Excursionista del Camp de Tarragona

Grup Excursionista del Camp de Tarragona